

Post sender Eskimoerne denne Foraars-present? Jeg tror, dette vil være skæbnesvangert.

Vi har givet de to Folk deroppe Institutioner som de to Landsraad, hvor de har Ret til at udtale sig om deres Forhold, og det forekommer mig, at det kun vil være en Fortsættelse af den Linie, som her er anlagt, naar man nu, saaledes som jeg allerede har sagt det i de lukkede Møder, gav de grønlandske Landsraad Lejlighed til at udtale sig om, hvorledes de ser paa Muligheden af, at der kommer en norsk Fangststation paa Frederik den Sjettes Kyst, hvorledes de bedømmer den Virkning, der deraf vil flyde for deres Erhverv. Det forekommer mig, at dette vil være ret og rimeligt. Altsaa, atter et Moment, som gør, at det vil være ønskeligt at behandle denne Sag i et Udvalg. Denne Sag er efter mit Skøn for stor og for betydningsfuld til at gennemføres i den danske Rigsdag i Hast, og navnlig bør det efter vor Mening ikke ske lige før et Valg. Sporene fra tidligere Afgørelser maa virke i høj Grad skræmmende.

Det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen opstillede det Spørgsmaal: Hvad vil Virkningen af en Forkastelse blive i Praksis oppe paa Grønland?

Jeg vil besvare det saaledes, at det vil blive en Fortsættelse af den Tilstand, man har nu deroppe. Men det ærede Medlem sagde: Ingen her tror for Alvor paa Muligheden af at sende et Inspektionsskib derop, altsaa af at hævde vor Ret deroppe. Deroverfor vil jeg sige, at ganske det samme gælder jo, hvis Traktaten gennemføres, saa erklærer vi os paa Forhaand ganske ude af Stand til at hævde nogen Ret, saa er jeg bange for, at Respekten for den ikke vil blive stor.

For mig staar det saaledes, at hvis denne Traktat ikke gennemføres, bør man ophæve Bekendtgørelsen af 10. Maj 1921, for saa vidt angaar det Distrikt, der begynder et passende Stykke Nord for Angmagssalik. Derved vil det danske Folk i Gerning vise, at ingen her har noget som helst Ønske om at krænke berettigede norske Fangstinteresser, og det er for mig meget vigtigt, at dette siges klart og tydeligt henedefra, og at det siges fra alle Sider. Derom er vi vel alle enige. Naar det ærede Medlem Hr. Stauning talte om, at han ikke vilde være med til at spærre arktiske Egne, kan jeg for mit Vedkommende ganske tiltræde dette med den Begrænsning, at vi naturligvis, hvad det ærede Medlem selvfølgelig ogsaa mener og siger, maa spærre paa de Punkter, hvor Eskimoernes Interesser

kræver det; og jeg vil finde det naturligt, at den danske Regering skrider til saa snart som muligt at fremsætte Lovforslag om Grønlands Styrelse.

Jeg beklager, at Forhandlingerne om denne Traktat har medført, at vi ikke i Aar har faaet gennemført den Lov, som man oppe i Grønland længes saa meget efter. Og endnu et Punkt burde man have klaret, nemlig dette, om der er nogen Mulighed for, at en Kolonisation af Scoresbysund kan betale sig. Her kan jeg godt sige, at jeg for mit Vedkommende ikke tror stærkt paa denne Mulighed, men det vil være af Interesse at faa dette oplyst fra sagkyndig Side, fordi det er et Spørgsmaal, som har vakt Interesse i saa vide Kredse herhjemme.

Hvis man spørger om, hvad Virkningen vil blive af Forkastelsen af Traktaten mellem Norge og Danmark, vil jeg haabe, at den ikke skulde blive af skæbnesvanger Betydning; det kan jeg ikke tro, naar man, som jeg sagde før, i Gerning viste, at man ønsker at respektere de norske Fangstinteresser. Nogen Agitation vil der mulig komme, men den maa man saa se at tage med Ro. Vi vil derfor foreslaa, at dette Forslag henvises til et Udvalg bl. a. ogsaa for at give de sagkyndige og de særlig interesserede den Lejlighed, man ikke paa noget andet Omraade plejer at nægte saadanne Folk, til at udtale sig direkte overfor Rigsdagen. Det er mit Haab, at man i Norge vil forstaa, at vi, som altsaa ønsker denne Sag behandlet i et Udvalg, saa ivrigt som nogen ønsker et godt Forhold til det norske Folk, det Folk, med hvilket vi har saa mange Minder fælles, og med hvilket vi staar i et kulturelt Fællesskab, der er snevrere end med noget andet Folk. Men for mig og for den alt overvejende Del af mine Partifæller staar det saaledes, at i denne Sag gælder først og sidst Hensynet til det lille Naturfolk oppe i Grønland, som ser hen til os, deres Formyndere, som en Ven og Beskytter. Denna Tillid, som i dette Forhold er Danmarks Ære, vil vi ikke være med til at skuffe.

Zahle: Der kan her i Danmark kun være een Mening om, at vi maa vurdere et godt Forhold til Norge særdeles højt og være villige til, naar saadant skulde efter Omstændighederne være nødvendigt, endogsaa at resignere meget og bringe store Ofre for at kunne bevare et godt Forhold til Norge. Men jeg tror, at vi maa lægge os vel paa Sinde, at vi i et saadant Forhold dog ikke strækker os saa vidt, at vi mister